

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 8, Nummer 2
April—Mei—Juni 2002
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de brieven van Inge	2
Losse Reisindrukken	5
19 mei 1992—10 jaar ouder, 10 jaar wijzer ?	6
Tapori, waar komt die naam vandaan ?	8
Tapori, Groeipijnen	8
Een eigen uitgangspunt: de Carta de Intenciones	9
Het verhaal van Adrian Caiza	12

Uit De Brieven Van Inge (I)

21.05.2002

Vandaag is het pinkstermaandag, hier nochtans een gewone werkdag, maar vrijdag hebben we voor de 24ste mei, een of andere nationale feestdag hier, ook een dagje vakantie... De laatste twee drie weken is het niet zo druk in de consultatie. We dachten eerst dat het aan ons lag..., maar blijktbaar is het algemeen zo : een periode van weinig zieken, goed na de epidemie van longontsteking... of is het stilte voor de storm... Nochtans is het wel een psychologisch druk beladen periode. Voor de eerste keer moest ik aan ouders meedelen dat hun kindje echt heel weinig levenskansen heeft en zeker voor zijn vierde levensjaar zal sterven. Het was een moeilijke consultatie, want alhoewel de ouders wel al min of meer wisten dat het niet goed was met hun kind, toch hadden ze nog altijd een sprankeltje hoop. Het kindje heeft een aftakelende ziekte die vooral de hersenen aantast... het wordt misschien een lange lijdensweg...

En vorige week kwam er ook een nieuw mongooltje toe, twintig dagen oud, dat nog 2 kg woog. De mama weende alleen maar... Het was een hoopje miserie samen met haar kindje waarnaar ze zo verlangd had. In haar familie zijn er nu al drie mongooltjes, waarvan er eentje gestorven is van leukemie, dus moeten we zeker ook genetisch advies gaan geven. En het kindje werd geboren met een afwijking aan de anus die niet open was... Dus kwam er nog een spoedoperatie bovenop en zit het kindje nu met een stoma. Blijkbaar zijn er serieuze voedingsproblemen... Het werd een extra lange consultatie, met vooral veel zorg voor de mama ook. Weer geen gemakkelijke consultatie, maar blijktbaar voelde de mama zich wel ondersteund, want ook vandaag kwam ze terug voor de gewichtscontrole van het kindje en zat er al wat meer fleur in ... Toch maar weer eens zuchten geblazen en zelf mogen we toch nooit vergeten om dankbaar te zijn dat ons gastjes gezond zijn...

27.05.2002

En deze week heb ik ook wat werk gehad met Otilia, dat meisje over wie ik een vogel of vier geleden eens schreef (het was iets van "Otilia die droomt van een huis met vensters..."). Dat kind is nu dertien jaar en begint rebelse trekken te vertonen. Een vader van een patiëntje die taxichauffeur is had ons al verteld dat hij haar op een zaterdagochtend om 2.00 uur alleen opgepikt had aan een dancing buiten Pomasqui... en maandagmorgen kwam haar moeder, een onooglijk klein vrouwtje vol miserie maar die me echt wel vertrouwt en weet dat ze bij mij met haar eigen, meestal wel heel vulgaire woorden, mag vertellen wat er aan de gang is... De situatie loopt toch wel uit de hand, maar toch ook wel te begrijpen... want Otilia zoekt niets anders dan haar eigen situatie verbeteren en al zegt ze dat ze niet kan dromen van iets beters dan waar ze nu in leeft, toch droomt ze van iets beters. In haar huisje, van zes meter op zes, met vier kleine kamertjes van drie op drie, woont zij met haar vader en moeder, ook nog haar oudste broer die steelt en drugs verkoopt en zelf ook gebruikt en die onlangs nog probeerde haar te misbruiken, en haar tweede broer die getrouwd is en met zijn vrouwke van rond de twintig nu haar vierde kindje verwacht, en haar derde broer met zijn vrouw en een kindje van een jaar en elk moment moet ze opnieuw bevallen en haar zus van zestien met een kindje van anderhalf jaar en die weer in verwachting is... Als we het allemaal samentellen zijn dat ongeveer negen volwassenden, als we Otilia erbij tellen, en vijf kleine pagadders en drie op komst... En in dat huisje is er echt niets, want de broers stelen ook alles om drugs of iets van eten te kopen... Elk weekend is er ruzie en geweld en dikwijls moet ik de maandagmorgen iemand verzorgen... En de mensen verachten hen helemaal... De ma-

Uit De Brieven Van Inge (2)

ma werkt in El Comun waar ze zand zeeft voor de keramiek (weet je het nog???)... En ze hebben dikwijls niet genoeg te eten... Otilia zit nu in het zesde studiejaar en droomde of droomt ervan om verpleegster te worden... maar zelfs dromen begint voor haar hier te lastig te worden... want het is zo veraf... Maandagmiddag heb ik dan met haar gebabbeld en ze weende meer dan iets anders... Het was echt heel triestig... maar ik heb haar toch proberen aan het verstand te brengen, en eigenlijk weet ze het zelf ook wel, dat wat ze nu doet (gaan dansen, en dus vanzelf meer en meer in de prostitutie terecht komen, met drugs inclus...) ook geen oplossing is want ze heeft voorbeelden genoeg thuis... Maar vindt dan ne keer een andere oplossing. Ik heb maandagavond Franklin weer in gang gestoken en hij zal echt wel zijn best doen... maar het is zo moeilijk... Het enige wat we daadwerkelijk voor Otilia kunnen blijven doen is een warme beschermde plek bieden voor als ze zelf wil komen, hoe ze er ook voor staat en haar blijven graag zien... maar ik zou zo graag nog meer kunnen doen...

03.06.2002

Het was een gewoon drukke werkweek, zonder grote uitschieters en vrijdag met als afsluiter een reflectievergadering met als kernvraag : "Wat heeft bijna tien jaar werk in Taporì nu ook daadwerkelijk uitgehaald voor de families met en voor wie we werken?" Toch wel een belangrijke vraag he, die ik eerst aan Toni gesteld had toen hij vorige maand hier was, maar waarop hij geen antwoord gaf. Ik voelde me een beetje schuldig en vond dat we ook de vraag aan onszelf moesten stellen en het is echt een mooie en motiverende vergadering geworden. We waren met 12 mensen van Taporì, van Rosita die alles proper houdt en Isabel die concierge is, tot Franklin en Luz en Carmita van de bibliotheek en het avondschooltje. Ik had

alles opgesteld in vragensysteem. De ene vraag bouwde verder op het antwoord van de vorige. Het begin was iets van herinneringen, om in de sfeer te komen. Iedereen moest op een blad met vier kleuren datgene opschrijven wat hem of haar het meest blij gemaakt had in de tijd dat hij in Taporì was, wat hem het meest kwaad gemaakt had, wat hem het meest triestig gemaakt had, en wat het meest liefdevol geweest was... Het was niet om sentimenteel te gaan doen..., maar bij het vertellen aan mekaar raakten we toch heel diep... Een besluit stond vast... : In Taporì hadden we in de voorbije jaren echt veel diepgaands beleefd... Toen kwam het serieuze werk met de vragen, waarbij nagedacht moest worden over de toegevoegde waarde van Taporì : Dus niet zozeer over ons puur technisch werk als dokter of psycholoog of onderhoudsvrouw of kok, want daarover was geen of weinig discussie of we op dat terrein iets gedaan hebben : iedereen doet immers zijn best, maar wel over wat we nu echt gedaan hebben aan de armoedeproblematiek, aan de miserie, aan "ontwikkelingswerk"... En het werd een intens opbouwwerk, met een heel mooie en heldere conclusie : "We hebben weinig of niets veranderd aan de materiele toestand van de families (aan hun "hebben"), maar wel is er veel veranderd in hun "zijn" : het vertrouwen in zichzelf kreeg weer vorm, nieuwe waarden werden aangebracht of werden van onder het stof gehaald, het geloven in eigen kunnen was iets nieuws, de drang om weer bij te leren werd wakker geschud, en ook daadwerkelijke werd aan kennisoverdracht gedaan,... We hebben daadwerkelijk een hartelijke "ontmoetingsplaats" gecreëerd, waar mensen zonder schroom naartoe komen met een hulpvraag, waar ze anders en elders eerst en vooral beledigd en beschuldigd worden... Het lijkt misschien weinig op zich... maar eigenlijk is het wel het belangrijkste..., of toch alleszins de eerste stap tot ontwikkeling...

Uit De Brieven Van Inge (3)

want je kan ook wel de materiële situatie van iemand verbeteren..., maar daarom heb je nog niet zeker iets veranderd aan de persoon zelf... Iedereen was het daarover toch wel helemaal eens. Daarna kwam het woord "ontwikkeling" nog aan de beurt... want het is toch niet zo vanzelfsprekend om klaar te hebben naar waar je wil ontwikkelen... Globalisatie en antiglobalisatie kwamen uitgebreid aan bod : voor sommigen was het een gekend thema maar voor de meesten toch wel iets helemaal nieuws. Wat me telkens verwondert en ook wel aangrijpt als we iets nieuws aangrijpen of iets dieper uitwerken, is de drang en het verlangen van de mensen om meer te weten, om alles goed te begrijpen en vooral mee te denken over het hoe en waarom ... Ik haalde ook een en ander uit het folderke dat jullie opstuurden van de spreekbeurt van Michel Camdessus, en eerlijk gezegd, ik heb de tekst al enkele keren herlezen en vind toch enkele zware incongruenties : hij

spreekt van een "global governance" maar daarin zouden dan 24 regeringsleden zitten, en dan nog wel dezelfde als in het IMF... Ik weet niet juist wie die 24 zijn, volgens hem op democratische en evenwichtige manier verkozen, maar wat we hier wel weten is dat het IMF vooral de stem van de USA en een beetje Europa is... Ik ga het woensdag eens navragen wie juist die 24 leden zijn... Ons gedacht zal wel niet veel op zich veranderen maar een beetje helpen mee nadenken kan ook geen kwaad... De vraag is natuurlijk altijd waar dan wel het antwoord ligt... Misschien in veel kleine Taporietjes overal op de wereld... aangepast op mensenmaat... We mogen onszelf niet teveel bestoefen..., maar we mogen toch wel content zijn met het werk dat we al gedaan hebben... en we doen voort...

Inge

Een straat in El Commun, één van de miseriewijken van Pomasqui: geen water, geen elektriciteit, geen rioleringen...De "plaats van hun dromen" voor velen die van uit het binnenland werk kwamen zoeken in en rond Quito. Als Inge daarover praat dan spreekt ze over "haar mensen".

Losse Reisindruckken

(Agnes Bruneel klom na de veertiendaagse bij Inge, eind vorig jaar, uitgebreid in haar pen: zie vorig nummer. Noël, haar man, hield het bij anecdotes.....: een paar uittreksels...)

Een letterlijke en figuurlijke warmte overviel ons toen we na een formidabele vlucht in Quito landden. We hadden wat troubles gehad in Miami bij de immigratie in de USA, waar iedereen langs moest. Ons vliegtuig naar Quito was gaan vliegen, maar gelukkig konden we er een volgende nemen zodat we nog diezelfde avond in Zambiza aankwamen.

In het donker zijn alle muizen zwart...en zo konden we de vuilnisbelt van Quito ruiken maar nog niet zien.

Langs verharde wegen klommen we naar het huis van Inge en Saulo. We brachten een kort verhaal over een lange reis en gingen slapen in de gastenkamer.

Iedere dag, dus ook op zaterdag is er in het oude Quito markt: men verkoopt er een bonte verzameling van alles wat een mens nodig en ook niet nodig heeft. Het is een kleurrijke bedoening van ambulante verkopers op het voetpad en in de straat, waar je constant wordt aangesproken om te kopen of te geven...

Er werden wat fruitsoorten gekocht waar we nog nooit van gehoord hadden, ook niet gezien en nog minder geproefd...

Op het einde van de markt, bijna in de rand van het gebeuren zitten de indio's, moeders met hun kinderen en ook met datgene wat ze op hun eigen grond gekweekt hebben: heel fotogeniek. Maar Inge zei dat het niet past om hen te fotograferen: ze zijn zeer bescheiden en vinden niet dat ze voldoende mooi zijn om voor eeuwig op de gevoelige plaat vastgelegd te worden. Ik hou ze des te meer op mijn netvlies...

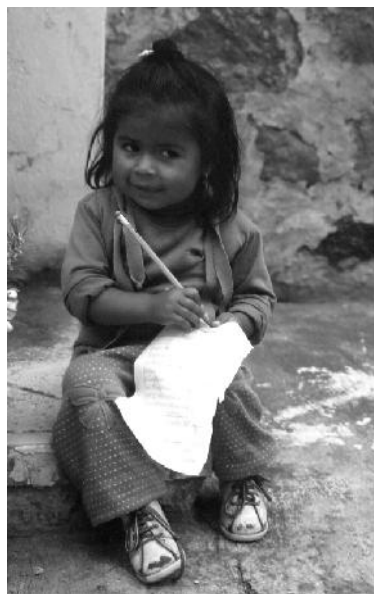
Intussen hadden we trek gekregen. Op diezelfde markt kan je van alles komen om te eten. Ik ben een omnivoor, maar niet alles wat hier te koop wordt aanbode-

den zou ik eten. Enerzijds zijn er dingen die ik niet lust: het vel van een varken, de maag van een koe, de nieren van....en die vette darmen....alles vers bereid voor je neus op straat of in een ééntafelrestaurantje....Bij ons in België komt de klant niet in de keuken en we weten dus ook niet wat er met het eten gebeurt. Wij rekenen dan op de inspectie van een ministerie van voedselveiligheid. In Ecuador reken je best op je gezond verstand, op een uitstekend werkende maag en op een goed afvoersysteem....

We gingen eten even buiten het centrum in een goed beklant eethuis waar we de Ecuadoriaanse keuken best konden waarderen.

Op de rit naar Quito en in de stad zelf wist Inge te vertellen dat iedere wijk zo zijn specialiteit had. Eén ervan wil ik jullie niet onthouden. In de omgeving van het hospitaal hebben de ...jowel...de begrafenisondernemers zich gevestigd. Net toen Inge dit vertelde kwam er een camion met een vrachtje lijkkasten voorbij: keuze te over.

Ik ga evenwel nog een paar jaar wachten vooraleer mijn keuze te maken.

19 mei 1992—10 jaar ouder... 10 jaar wijzer ?

Tien jaar ouder..., tien jaar wijzer... ? Ik ben er het hele weekend al over aan het mijmeren...

Inderdaad : het is vandaag dag op dag tien jaar geleden dat ik Saulo leerde kennen in Leuven, en het is volgende maand ook tien jaar geleden dat we afstudeerden aan de universiteit en dus ben ik ook tien jaar huisarts...

Toch wel reden om te mijmeren en te overdenken, hé...!!

Het mooiste van al is dat ik vanbinnen toch wel een zalig gevoel heb.... Niet om te zeggen dat alles in die tien jaar rozengeur en maneschijn geweest is, maar wel omdat ik toch wel blij ben met die voorbije tien geleefde jaren... Een zalig gevoel omdat ik nog steeds blij ben met de keuzes die ik moest-mocht maken...

Het waren keuzes die niet gemakkelijk waren en echt ingrijpende veranderingen met zich meebrachten, en waarmee ik ook veel mensen pijn deed, helemaal ongewild. Het was echt niet eenvoudig, maar ik moest kiezen. En eenmaal die keuzes gemaakt, was het ook niet altijd gemakkelijk... maar toch kan ik met zekerheid zeggen : ik heb geen spijt van de gemaakte

keuzes.

Ik denk dat het komt omdat mijn leven meer diepgang kreeg. Saulo zei onlangs lachend aan een vriend van hem die vroeg of ik het hier in Ecuador nog uithoud en nog niet terug wil naar België : "Ik heb ervoor gezorgd dat Inge hier alles heeft wat ze ooit verlangde of droomde : een man die haar doodgraag ziet, drie deugnietjes van kinderen, een werk waar ze helemaal in opgaat en dat ze altijd had willen doen, een huis en een thuis..., en zelfs problemen heb ik haar ook gegeven, op het werk dan wel te verstaan. Die problemen zou ze nooit gehad hebben in België...". Dat laatste was natuurlijk al lachend, maar hiermee bedoelde hij vast en zeker dat ons leven hier veel woeliger... verloopt, met hoogten en laagten, heel boeiend en nooit vervelend, met meer diepgang misschien... ? Ik kan zijn woorden alleen maar beamen.

Twee werkwoorden heb ik moeten leren schrappen in mijn vocabularium..., en dat wel met enige spijt in het hart.

Eerst waren het de woorden "verlangen naar iets" : Hier is het immers moeilijk om naar iets te verlangen en eigenlijk kan je het zelfs niet goed vertalen in het Spaans... Het is hier moeilijk om naar iets te verlangen... want alles is zo onvoorspelbaar, en zo onvoorzienbaar... De mensen leven veel meer in het "nu"... wat in Europa als zo mooi en vol melancholie gezien wordt... Maar als je hier woont en leeft, merk je wel dat de mensen in het "nu" leven omdat de toekomst heel onzeker en ook wel benauwend is... door de armoede en miserie... Ik heb hier dikwijls verlangd naar iets : een feest, een vriendenbezoek, een gezellige avond met Saulo... en dikwijls was alles heel mooi voorbereid... en telkens gebeurde er iets onvoorziens... heel onverwacht waar niemand ook schuld aan had... en ik weende bittere tranen ... omdat weer maar eens datgene waar ik

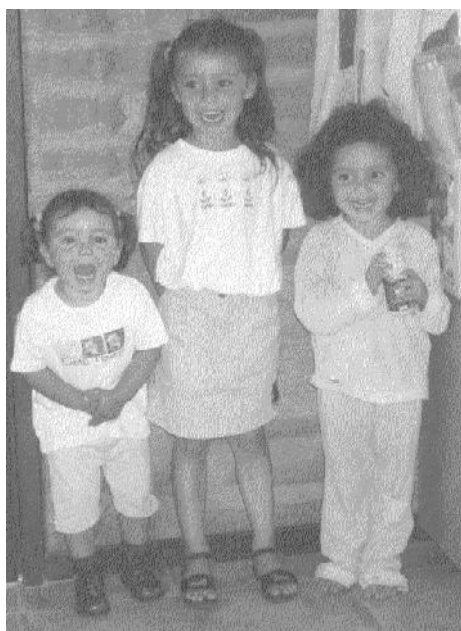
19 mei 1992—10 jaar ouder... 10 jaar wijzer ? (2)

naar verlangd had, letterlijk en figuurlijk in het water viel. Dus is het hier, uit pure realiteitszin, maar beter om "niet te verlangen"... En toch vind ik het jammer omdat "verlangen naar iets" toch wel een mooi gevoel is dat ik toch ook graag aan ons kinderen zou willen doorgeven... Misschien moeten we alleen maar verlangen als het over "belgische kwesties" gaat...

En het tweede werkwoord dat ik eigenlijk niet echt moet schrappen maar wel veel minder echt kan beleven is "zorgeloos genieten"... Wanneer zal ik hier nog eens echt zorgeloos kunnen zijn? Ik weet dat dit hier echt van mezelf afhangt, maar ik geraak er moeilijk buiten: steeds spelen door mijn hoofd de zorgen en problemen en dikwijls uitzichtloze situaties van vele mensen... Steeds ben ik op zoek naar antwoorden: waarom toch, en wat kunnen wij eraan verhelpen? Vooral het "waarom" van zoveel onrechtvaardigheid maakt me dikwijls opstandig, niet meer zoals vroeger toen alles meer theoretisch was en toen de armoede nog geen echt gelaat had,

maar wel een kwaadheid die echt in me leeft. Hoe met die kwaadheid omgaan heeft me al veel moeite gekost, en nog steeds... De voorbije tien jaar hebben me wel wijzer gemaakt maar nog niet genoeg... Ik zou zo graag nog eens bij momenten echt zorgeloos willen genieten... en het hangt eigenlijk alleen maar van mezelf af...

Tien jaren overschouwen... het is de eerste keer dat ik dat doe... en met een blij gevoel: we kregen drie gezonde kinderen, we hebben een huis en een thuis gebouwd, Saulo blijft gelukkig in zijn muziek en ik, ik ben blij en gelukkig in Taporí. We hebben geen reuzengrote veranderingen op gang gebracht, maar toch wel vele kleintjes: we konden aan vele mensen een warme plek geven, die ze anders niet kenden, aan kleine mensen en grote mensen, zieken en kinderen met een handicap, ondervoede of mishandelde kinderen, families in schijnbaar uitzichtloze situaties van armoede en miserie... Misschien is hun globale situatie weinig veranderd maar we hebben hen toch weer een stukje vaste grond gegeven om samen verder op te bouwen... nog vele jaren verder...

Ook jullie allemaal hebben meegeweven aan de voorbije tien jaar... Dankjewel voor jullie blijvende vriendschap. Als het hier soms wat moeilijker was, of als ik me alleen voelde, haalde ik me zoveel herinneringen en gezichten voor de geest dat ik niet anders kon dan weer een warm gevoel krijgen vanbinnen, weer vol sterkte om verder te gaan.

Tien jaar ouder..., tien jaar wijzer... : ik denk het wel..., alhoewel nog niet wijs genoeg om alles helder te zien. Daarom tekenen we hier zonder twijfelen voor nog tien jaar meer... en we klinken er een glasje bij... onder de warme ecuadoraanse zon.

Tapori— Waar komt die naam alweer vandaan ?

"Tapori" - we zeggen het zo vaak, we zijn het gewoon.....en plots is er iemand die vraagt: maar, wat betekent dat, waar komt die naam vandaan ?

Uit een antwoord van Inge (26 april 2002) knippen we het volgende:

wat Tapori wil zeggen ? : ewel, het is een woord uit India, de naam van de groepjes straatkinderen die ginder in en rond en op de treinen en stations leven. Het zijn straatbengels, kleine boefjes, niet al te veel moois op het eerste gezicht... Wat nu belangrijk is, is dat de priester Joseph Wresinsky, de stichter van de vierde wereldbeweging, op een reis in India, die gastjes eens bezig zag, en wél goede

dingen in hen zag : namelijk hun solidariteit voor elkaar. Er waren immers kleine kinderen die niet op de treinen konden springen om eten of andere dingen te stelen, er waren ook zieke kinderen..., maar die konden even goed als de anderen van alles delen, al was het gestolen goed. Samengevat wil het dus eigenlijk veel zeggen : **solidair, intelligent, lief kind**, maar dan natuurlijk symbolisch bedoeld. En zo is het de naam geworden van de kinderafdeling van de vierdewereldbeweging, verwijzend naar al die mooie karaktertrekken van een kind, of hoe alle kinderen zouden kunnen zijn... : Het is een symbolische samenvatting van al het goede dat een kind in zich draagt.

Tapori—Groeipijnen

Een eigen weg binnen de fundacion FADCOP

Fadcop, de Fundacion de Apoyo al Desarrollo Comunitario Pomasqui is de overkoepelende VZW voor de twee bewegingen die er actief zijn: de groep rond Pro Pomasqui, en aantal Zwitsers onder de leiding van Toni Stebler, die het herbebossingsproject, het kinderdagverblijf en het studiebeurzenproject voor hun rekening nemen en de Tapori-beweging, opgestart door Inge en dat van een louter medisch project is uitgegroeid tot een Centro de Salud Integral.

Toen eind vorig jaar de raad van Bestuur hernieuwd moest worden, kwamen vanuit Zwitserland ook voorstellen tot het herwerken van de statuten. Eén zinnetje viel weliswaar niet zo onmiddellijk op, maar het kon tellen.

Pro Pomasqui - Toni Stebler dus - stelde voor volgende zin in te lassen:

"Pro Pomasqui tiene el veto en las elecciones de la junta ejecutiva y los jefes de proyectos." (Pro Pomasqui heeft het veto in de verkiezingen van de directieraad en de projectleiders) Meteen was bij aandachtige lectuur en na bevraging de toon voor ge-

sprek en zelfs grondige discussie gezet.

Aandachtige lectuur: ging het om een typfout of was het echt zo: un veto (een veto) of een voto (een stem): het verschil was dus niet gering.

Vermits de Zwitserse groep de autonome werking en financiële onafhankelijkheid van Tapori bevestigde was dat niet direct een probleem - alhoewel!!!! Tapori was opgenomen binnen dezelfde VZW - maar binnen de groep medewerkers in Pomasqui zelf , Ecuadoranen dus, was de kat de bel aangeboden.

Een aantal onder hen kon die vorm van ontwikkelingssamenwerking of -inbreng toch niet zo maar nemen: bevoogdend, betuttelend...tot en met de mogelijkheid van een veto....

Ze zijn er wel uitgeraakt, zo denkt men althans. Het werd een buigen en zwijgen en met de verplichting voor elk initiatief en voor elke dollar aan Zwitserland de toelating te vragen.

Inge heeft daarrond met Toni Stebler gemailld, geschreven, gediscussieerd, gepraat....tot in het oneindige toe en

Op 22 april er een PUNT achter gezet:

"Toni mag voortdoen, zijn eigen weg gaat, maar noch Saulo, noch ik zullen er ons verder mee bemoeien...geen uitspraken meer, noch voor noch tegen, want het heeft geen zin. Dat elkeen maar verder werkt, de tijd zal het uitwijzen...."

We doen stille voort: je moet de mensen een beetje leren nadenken, of beter gezegd, laten zelf nadenken en dat is misschien ook nog wat Tapori verschillend maakt: de mensen worden medeverantwoordelijk gesteld."

EEN EIGEN UITGANGSPUNT: de CARTA DE INTENCIONES

Het is goed dat wie in het leven "doende" of "druk doende" is toch nu en dan eens, al is het maar even, stilstaat: waarmee ben ik nu bezig; van waar komt mijn inspiratie; waar wil of kan ik naartoe?

En als je in groep werkt wordt die 'ik' een "wij". Dan wordt het nog iets moeilijker want het is een meervoudig vragen en antwoorden....het moet toch ook wat harmonisch klinken.

En het wordt nog ernstiger wanneer het over werken met en voor mensen gaat, om mensen die niet de veerkracht kregen of hebben om zelf recht te staan.

Binnen Tapori heeft Inge er met haar medewerkers maanden over gedaan om dat even op papier te zetten: een soort morele

code, "La Carta de Intenciones" (brief met intenties).

Met een knipoogje naar de vormgeving en ook de inhoud binnen Dominiek Savio te Gits - dankjewel...- werd het een geheel dat respect afdwingt: een globale enveloppe met daarin de vier kaartjes:

El Centro de Salud Integral Tapori met "Su Inspiracion" (de bezieling), "Su imagen del Hombre" (mensbeeld), « El Trabajo Integral » (de integrale aanpak) en « Los Objetivos finales » (de doelstellingen).

We hebben geprobeerd het hier weer te geven en voor wie de Spaanse taal wat moeilijk ligt, daarachter ook de vertaling (met dank aan Jean-Mary Foré !)

**CARTA DE INTENCIONES
EL CENTRO DE SALUD INTEGRAL TAPORI**

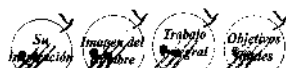
Es un centro, ubicado en la parroquia de Pomasqui, al norte de Quito - Ecuador, que brinda atención médica, consejos de nutrición, atención psicológica, rehabilitación integral para niños y jóvenes con discapacidad mental, escuela primaria para adultos y acogida en las bibliotecas para niños

a niños jóvenes y adultos quienes tuvieron menor oportunidades en la vida, a familias marginadas y escuelas y a personas con discapacidad.

donde la participación y co-responsabilidad de ellos es muy importante.

Ésto lo quiere hacer:

- desde los principios de la organización internacional A.T.D. - Cuarto Mundo en su lucha contra la explotación, la marginación y la extrema pobreza, basándose también en la filosofía de Levinas,
- y como consecuencia de eso con el respeto fundamental para sí mismo y la identidad propia de cada persona en su totalidad,
- por medio de un trabajo interdisciplinario e integral
- y con el objetivo de que cada persona, cada familia tenga su participación integral en la sociedad y goce del respeto de todos

**HET CENTRUM VOOR INTEGRALE GEZONDHEIDSZORG
TAPORI**

is een centrum dat gelegen is in de parochie van Pomasqui, ten noorden van Quito in Ecuador ;

dat medische zorgen verstrekt, voedingsvoorschriften geeft, psychologische hulp verleent, algemene revalidatie geeft aan kinderen en jongeren met een mentale handicap, basisonderwijs organiseert voor volwassenen en dat kinderen onthaalt in de bibliotheken ;

dat werkt voor kinderen, jongeren en volwassenen die minder kansen in het leven hebben gekregen, voor gezinnen die in de marge van de samenleving leven of helemaal uitgesloten zijn en voor personen met een handicap ;

en dat een beroep doet op de medewerking en medeverantwoordelijkheid van die groepen.

Dit willen de medewerkers van het centrum doen :

- vanuit de principes die de internationale organisatie A.T.D.-Vierde Wereld in haar strijd tegen de uitsluiting, de marginalisatie en de extreme armoede vooropstelt en ook vanuit de filosofie van Levinas,
- en bijgevolg door de waarde en de persoonlijkheid van iedere mens in zijn geheel fundamenteel te respecteren,
- via een interdisciplinaire en integrale aanpak,
- met als doelstelling dat iedere persoon, ieder gezin volledig kan meedraaien in de maatschappij en door de anderen gerespecteerd wordt.

EEEN EIGEN UITGANGSPUNT: De CARTA DE INTENCIONES (2)

SU INSPIRACION

En nuestra sociedad, en todos los países del mundo, hay familias que viven en extrema pobreza, familias marginadas y excluidas, ... familias olvidadas. Por ser familias con características similares donde sea que estén en el mundo, se les puede llamar un "pueblo". Son las familias del cuarto mundo.

Ellos son el centro y la razón de ser del movimiento internacional A.T.D. - Cuarto Mundo, con su corriente de amistad entre niños de todas las clases sociales: "Tapori, la amistad gana a la miseria".

Difícilmente, las familias podrán salir solos de la miseria. Por eso, A.T.D. - Cuarto Mundo busca amigos, aliados y voluntarios quienes se unen a la lucha de las familias y quieren dar testimonio de la vida de ellos.

Es una lucha contra la exclusión, la marginación y la extrema pobreza, no de forma paternalista o asistencialista. Creamos fundamentalmente en las posibilidades y fuerzas de cada familia. Ellos tienen su propio conocimiento y saber, pero la sociedad nunca lo quiso conocer. El primer paso en esa lucha es el acompañar a las familias, entrando en su historia, conociendo su vida real, y anotándola revalorando sus valores y dignidad. Así rehicimos y hacemos conocer la historia de un pueblo olvidado.

A.T.D. - Cuarto Mundo no se cansa nunca en su búsqueda de otra familia más pobre. Detrás de cada familia pobre hay otra más pobre. Y si queremos el desarrollo integral de la sociedad, debemos partir de ellos. Nadien puede quedar atrás.

Levinas nos dio un instrumento para realmente entrar en la vida de las familias y caminar junto a ellos: " Cuando te miras al otro hombre frente a ti en los ojos, solo ahí, en ese momento, ese hombre, esa mujer, ese niño realmente se transforma en una persona en alguien ..... " Es el camino de la empatía.

DE BEZIELING VAN HET CENTRUM

In onze samenleving, in alle landen van de wereld, zijn er gezinnen die in extreme armoede leven, marginale en uitgesloten gezinnen, ... vergeten gezinnen. Deze gezinnen lijken op elkaar, waar ook ter wereld ze leven, en kunnen dan ook een "volk" genoemd worden. Het zijn de gezinnen van de vierde wereld.

Zij staan centraal voor en zijn de bestaansreden van de internationale beweging A.T.D.-Vierde Wereld die een wind van vriendschap wil laten waaien tussen alle sociale klassen : "In Tapori haalt vriendschap het op ellende".

Op zichzelf zouden deze gezinnen maar moeilijk uit de armoede geraken. Daarom zoekt A.T.D.-Vierde Wereld vrienden, bondgenoten en vrijwilligers die zich verenigen in de strijd van de gezinnen en die willen getuigen over het leven van deze minderbedeelde.

Het is een strijd tegen de uitsluiting, de marginalisatie en de extreme armoede, maar niet vanuit een paternalistisch of louter hulpaanreikend standpunt. We geloven vooral in de mogelijkheden en de kracht van ieder gezin. Elk gezin heeft zijn eigen kennis en kunde, maar vanuit de maatschappij werd daar nooit aandacht aan besteed. De eerste stap in die strijd bestaat erin de gezinnen te begeleiden, hun achtergrond te kennen, door te dringen tot hun echte leven en hun verhaal te noteren om hen op die manier hun waarde en waardigheid terug te geven. Zo kunnen we de geschiedenis van een vergeten volk reconstrueren en doorvertellen.

A.T.D.-Vierde Wereld zoekt voortdurend naar gezinnen die nog armer zijn. Achter elk arm gezin schuilt immers een gezin dat nog armer is. En als we willen dat de samenleving tot volledige ontplooiing komt, dan moet gestart worden bij de armste gezinnen. Niemand mag verstoten worden.

Levinas reikte ons een mooi instrument aan om daadwerkelijk door te dringen tot het leven van deze gezinnen en om samen met hen op weg te gaan : "Wanneer je de andere die vóór je zit in de ogen kijkt, enkel dan, op dat moment, zie je dat die man, die vrouw, dat kind vóór je een mens, iemand... wordt" . Dat is de weg van de empathie.

SU IMAGEN DEL HOMBRE

Partimos del otro como persona, no desde yo mismo, o desde lo que yo quisiera o pienso que es el otro.

Tenemos un respeto fundamental por el valor y la identidad de cada persona en su totalidad.

Cada persona es única, con sus talentos y capacidades.

Consideramos a la familia como núcleo y ente fundamental de la sociedad.

Somos responsables de nosotros mismos, pero también de las otras personas y del mundo. A la vez que las otras personas son responsables de nosotros, y nos dan soporte y fuerza. También es "El Otro", Dios o como sea que se llama, quien nos da las bases espirituales para nuestros actos y pensamientos.

HET MENSBEELD VAN HET CENTRUM

We vertrekken van de andere als mens, niet vanuit onszelf of vanuit ons idee over hoe de andere zou moeten zijn of handelen.

We hebben een fundamenteel respect voor de waarde en de persoonlijkheid van ieder mens in zijn geheel. Iedere mens is uniek, met zijn talenten en zijn bekwaamheden.

We beschouwen het gezin als kern, als hoeksteen van de maatschappij.

We zijn verantwoordelijk voor onszelf, maar ook voor de anderen en voor de wereld. Net zoals de anderen verantwoordelijk zijn voor ons en ons steun en kracht geven. Het is ook "de Andere", God of hoe Hij ook genoemd wordt, die ons de bezieling geeft voor onze handelingen en onze gedachten.

EEEN EIGEN UITGANGSPUNT: De CARTA DE INTENCIONES (slot)

EL TRABAJO INTEGRAL

En primer lugar está la persona quien acude a nuestro centro, a quien sea, por cualquier razón. Le escuchamos, miramos y tomamos en cuenta todos los aspectos, no solamente desde su punto de vista profesional. Solo cuando vemos la totalidad de la persona y también su contexto familiar y social, logramos entender el pedido de ayuda verdadera.

Conociendo eso, le daremos una respuesta profesional y humana, basada sobre experiencia y capacitación continua.

Existe la lealtad entre colegas, y la coordinación interna entre ellos. Todo el personal del centro Tapori se respeta mutuamente (servicios, mantenimiento y limpieza, atención y coordinación).

A la vez, cada persona tiene desde su función y profesión la obligación de aportar con su conocimiento y acciones al bien funcionar de Tapori.

Profesionalismo también incluye el conocer sus propios límites, de la persona y del centro, y buscar ayuda apropiada en caso de ser necesario, también de otros servicios externos a Tapori.

DE INTEGRALE AANPAK VAN HET CENTRUM

Vooreerst richten we ons op de persoon die naar ons centrum komt, wie er ook komt en om welke reden ook dat gebeurt. We luisteren naar die persoon, observeren en houden rekening met alle aspecten van het probleem, en dat niet louter vanuit professioneel oogpunt. Enkel wanneer we de persoon in zijn geheel zien, zonder de familiale en sociale context van die persoon te vergeten, kunnen we de vraag naar echte hulp begrijpen.

Na verwerking van alle gegevens, zullen we aan de persoon een professioneel en menselijk antwoord geven, dat gebaseerd is op onze ervaring en onze voortdurende bijscholing.

Alle collega's zijn loyaal tegenover elkaar en bundelen hun krachten om een probleem op te lossen. De personeelsleden respecteren allen elkaar (dienstpersoneel, onderhouds- en schoonmaakpersoneel, hulpverlenend en coördinerend personeel).

Ieder personeelslid heeft vanuit zijn functie en beroep de plicht om met zijn kennis en kunde bij te dragen tot de goede werking van Tapori.

Vakbekwaamheid houdt ook in dat iemand zijn eigen beperktheden kent, alsook die van de anderen en van het centrum zelf, zodat, indien nodig, gepaste hulp kan gezocht worden bij andere diensten dan Tapori.

LOS OBJETIVOS FINALES

Para todas las familias y personas anhelamos la inclusión completa en la sociedad, cualquiera que sea la razón de su exclusión actual (marginación por extrema pobreza, discapacidad, analfabetismo, delincuencia, drogas, ...)

Queremos brindar iguales oportunidades a todos ellos, para que en solidaridad con otras familias tengan la posibilidad de construir su propio proyecto de vida de forma autónoma.

También quiere Tapori ser el lazo entre las familias y la sociedad para disminuir y hacer desaparecer prejuicios, distancia y veredas altas entre ellos.

Como equipo Tapori queremos mantener nuestro idealismo y entusiasmo para trabajar y nuestro involucramiento y participación en el centro y con las familias.

DE EINDDOELSTELLINGEN VAN HET CENTRUM

Voor alle gezinnen en personen die een beroep doen op ons, behartigen we de volledige integratie in de maatschappij, welke ook de reden van hun huidige uitsluiting is (extreme armoede, handicap, analfabetisme, delict, drugs...)

We willen hen allen gelijke kansen bieden, opdat ze, dankzij de solidariteit van andere gezinnen, zelfstandig hun eigen levensweg kunnen bewandelen en vorm kunnen geven aan hun leven.

Tapori wil ook de band zijn tussen de gezinnen en de maatschappij om zo de vooroordelen, de afstand en de barrières tussen beide groepen te verminderen of op te heffen.

Als groep medewerkers van Tapori willen we ons idealisme, ons enthousiasme voor het werk en onze betrokkenheid bij het centrum en de gezinnen behouden.

Het verhaal van Adrian Caiza, 23 jaar

In de tijd van clonen en beschermingskoepels in de ruimte tegen mogelijke vijandelijke kernaanvallen, en van zinloos terrorisme en oorlog als enige reactie... wil ik jullie even vertellen over Adrian...

Hij is nu 23 jaar, woont bij zijn ouders in een sober maar heel proper huisje, samen met nog vijf broers en zussen, van wie enkele al getrouwd zijn. Zijn jongste broer, Ricardo, heeft ook diezelfde mentale handicap: het gaat om iets erfelijks binnen de familie...

Bij hem thuis zijn het allemaal harde werkers. 's Morgens vroeg gaan ze naar de grote markt in Quito om fruit en groenten te kopen om die dan zelf te verkopen in hun klein verkoopsstandje in de hoofdstraat van Pomasqui... en daarna gaat de vader voor zijn koeien zorgen en karweien opknappen... : het is werken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, om zo een waardig bestaan te kunnen leiden en te overleven... Waardig...??

"Toen Adrian klein was, ging hij overal met mij mee " zo vertelde zijn vader..."Hij hielp zo graag voor de dieren zorgen... Hij zou een echte werker geweest zijn... Maar toen de mensen zagen dat hij niet was zoals alle andere kinderen en ook niet naar school ging, begonnen ze hem uit te lachen en te plagen... en dat kon hij niet hebben. Zijn enige manier om zijn woede daarover te tonen,... (of was het een stille noodkreet om te zeggen : aanvaard mij zoals ik ben, ik ben evengoed deel van de maatschappij als jullie"), was op de vuist gaan met wie er maar rond hem stond, of als hij niet meer kon, dan gooide hij alles omver : de fruitkistjes en de zakken aardappels, het geldbakje en de tomaten... En zo werd de situatie onhoudbaar en er kwamen klachten, van de burens, van vreemden, van iedereen... En we vonden maar één oplossing: de mensen zeiden dat we hem naar het gekkenhuis moesten brengen. Maar we weten hoe het er daar aan toe gaat ginder.: ze behandelen hen als dieren, ze krijgen geen kleren, ze eten uit voederbakken en vergaan in hun eigen vuiligheid. En als het allemaal te erg begint te ruiken, dan spuiten ze hen af met de lans... En dat wilden we

niet... ik niet en mijn vrouw en onze kinderen ook niet. We wilden hem bij ons houden, omdat we hem hier graag zien. Maar de enige oplossing was hem opsluiten : ook de epilepsie was niet meer onder controle te houden en hij verwondde zich bij elke aanval... Dus hebben we voor hem een apart kamertje gemaakt en daar zit hij sinds een jaar of acht in... Hij is nooit meer buitengekomen... en we hebben hem dag na dag achteruit zien gaan... Kom maar kijken, dokter, als gij nog iets kunt doen... Ik heb iets goed willen doen, maar het is slecht uitgedraaid..."

We gingen binnen in het kamertje, vier meter op vier, proper dat wel, een grijze betonnen vloer, grijze asstenen voor de muren, een grijs betonnen plafond... en een venster en een wc-opper, en een metalen deur met een groot slot.

"Dat slot was vroeger nodig toen hij agressief was, ... maar nu niet meer, want hij kan zelfs niet meer rechtstaan..." En op die grijze vloer, een gevlochten mat, met enkele dekens lag Adrian : koortsig, heel mager, starend naar iets... het grijze plafond... Toen ik zijn hand vastpakte, ... eventjes een blik... en dan weer niets... Daar ligt Adrian, dood te gaan... en toch is er misschien nog een sprankeltje hoop en ook veel goedheid..., want de mensen rond hem deden en doen alles uit liefde... want vroeger, acht jaar geleden, was er geen alternatief. Nu kunnen we alleen nog wonden verzorgen en de koorts en de pijn verzachten en hopen dat onze blikken elkaar nog eens kruisen...

En Ricardo, zijn broer die vijftien jaar jonger is..., hem is hetzelfde lot beschoren. Misschien wel, misschien niet... Hij komt nu naar het dagcentrum en is een levendig en bijdehand kereltje... "Zo was Adrian ook toen hij acht jaar was...". Zal het tij misschien keren dat kinderen zoals Ricardo en Adrian ook hun plekje krijgen in Pomasqui....?

Pomasqui, 5 december 2001
Inge.

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
NIEUW EMAIL ADRES
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden via de ambassade.

INGE'S EMAIL ADRES IS GEWIJZIGD

Voor de correcte gegevens zie hiernaast

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Kontinenten:

000-0718676-03
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Taporì

